

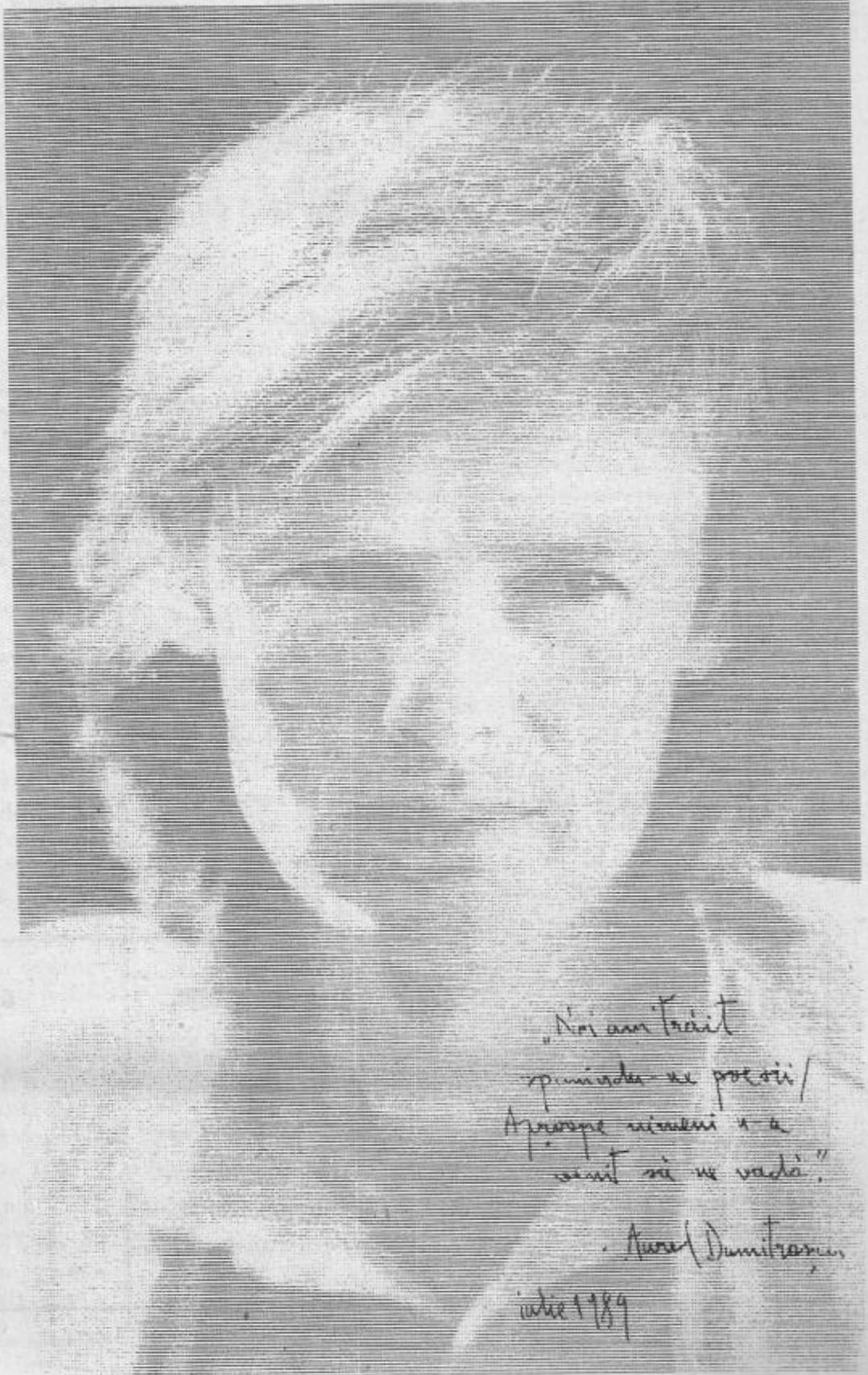
BIBLIOTECĂ (A) CĂRȚI

NORD

NR. 1 Dec. 1995

Revista elevilor Grupului Școlar "Mihail Sadoveanu" Borca, jud. Neamț

"Noi am tacut
puniindu-ne pe o zi/
Aproape nimănui și a
venit să ne vadă."

Alexandru Dumitrescu

iulie 1989

Inchinăm această revistă celui care a spus:

**"Vin târziu după atîția învingători, după atîtea războaie,
și vă propun bucuria, v-o propun aproape cu ciudă
vă obișnuiesc numai cu ea."**

(Bucuria din volumul "Biblioteca din Nord")

**Da, cu bucuria, atît cât va fi ea, mai mare sau mai mică,
ne vom obișnui.**

Dar cu absența lui Aurel...?

*prof. Maria Lungu
director al Liceului Borca*

Apariția primului număr al revistei "Biblioteca din Nord" este pentru mine un prilej deosebit de a felicita pe cei ce-și desfășoară activitatea în cadrul Grupului Școlar "Mihail Sadoveanu" Borca.

Aceiași pe care o întreprinde grupul de redactori curajoși și temerari va oferi prilejul tuturor de a-și exprima opiniile sau ideile privind activitatea concretă sau viitoare, ori talentul artistic.

Indiferent cît va fi de bogată, pe plan financiar, revista va avea de acum înainte o apariție permanentă și va fi citită de toți locuitorii din zonă și nu numai pentru a fi citită și analizată cu mult interes.

Urz revistei un drum limpede și încununat de succese precum și difuzarea într-un tiraj cît mai mare.

**VIATA LUNGA!
LA MULȚI ANI!**

Prof. Mihai Lăcătușu
*Inspector școlar general
Inspectoratul Școlar Județean Neamț*

REDACTOR ȘEF,

Ileana Budăi

MANAGER GENERAL,

prof. Lungu Maria

COLEGIUL DIRECTOR,

Prof. Lucia Cosula

Prof. Marcela Condor

Prof. Petronela Caia

Prof. Stejărel Cusmir

*Învățător Manuela Mujdei
Bibliotecar Camelia Geană.*

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

*Ileana Afloarei, a X-a;
Chiorbeja Gabriel, a XI-a;
Cirjă Magdalena, a XII-a;
Mujdei Ionică, a XI-a;
Andrei Nazaret, a VIII-a;
Manuela Tudosia, a VIII-a;
Vasilica Andrieș, a VII-a;
Arixeta Mujdei.*

UN VIS... O REALITATE

"Da! O revistă a noastră!
A școlii noastre."

Asta a fost, printre altele, o discuție foarte aprinsă, la prima întâlnire cu Consiliul elevilor în septembrie 1995.

Ideea nu era nouă. O mai auzisem. Mai discutasem despre ea. Și, iată cum gândul mă poartă cu peste douăzeci de ani în urmă, când, tinăra profesoară intram, oarecum timorată, în clasa a XI-a. Din ultima bancă mi-a atras atenția un băiat blond cu ochi albaștri ce irizau luminițe jucăușe, cu un zîmbet ce exprima ceva între sfială și ironie.

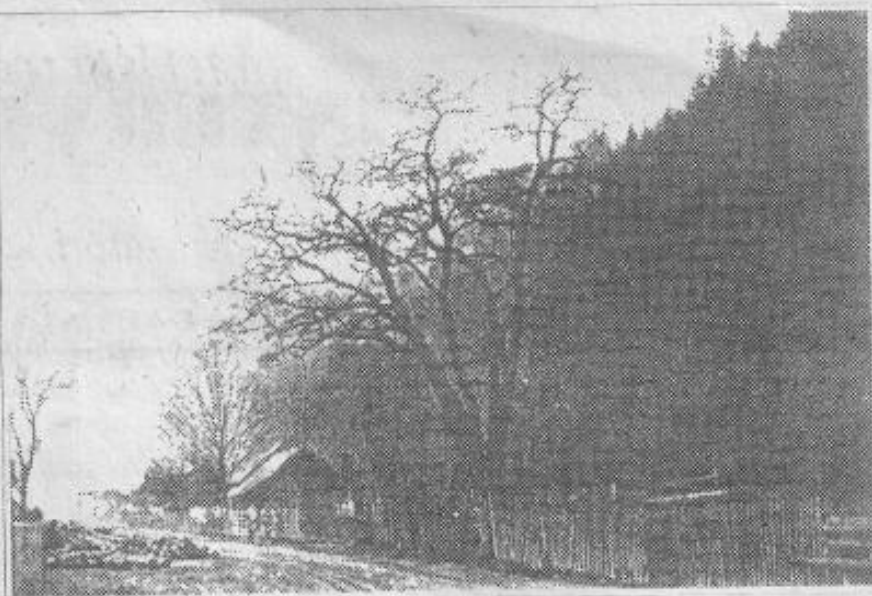
Era Aurel Dumitrașcu, devenit cîțiva ani mai tîrziu, poet, apoi profesor la aceeași școală în care, pe furiș, citea romane, poezii, acolo în ultima bancă, unde se credea ferit de "ochiul recrutațor" al profesorului.

Aurel iubea copiii și simțea că trebuie să facă mai mult pentru ei. De la el a țîșnit pentru prima dată ideea înființării unui club sau a unei reviste pentru a le oferi elevilor și altceva decît niște norme educative închistate într-o ideologie despre a cărei nonvaloare nu se sfia niciodată să vorbească.

Era conștient că munții și Bistrița și pădurile din Borca nasc oameni de valoare, dar aceste valori trebuie căutate, cultivate, stimulate, îndrumate. A încercat să demonstreze acest lucru și a reușit. Radu, Petronela... ce sunt altceva decît "creații" ale lui Aurel?

Prietenii din Piatra Neamț, care îl prețuiau poate mai mult decît am făcut-o noi, l-au chemat la ei și așa, toate proiectele, planurile construite împreună s-au năruit. Ca să materializăm gândul frumos al lui Aurel aveam nevoie de entuziasmul, de sprijinul moral, de erudiția și de timpul lui, timpul lui care acum cinci ani s-a oprit.

Probabil că de acolo, de undeva, de sus, de pe un arc de curcubeu, nu a lăsat ca speranța să moară și iată-ne elevi și profesori, prieteni de suflet ai lui Aurel, pornind într-o încercare, poate stîngace, acum la început, de a alcătui o nouă "Biblioteca de Nord"; de data aceasta la modul propriu, în care să strîngem gândurile noastre prin care să ne exprimăm sentimentele, din care să aflăm, să învățăm... Bucuria.

CUVÂNT PENTRU INIMĂ

Apariția unei reviste onoarea noastră, fost elev al școlare este, în egală măsură, acestui liceu.

O împlinire și un act de curaj. O împlinire pentru că este expresia majorității unui colectiv; un act de curaj pentru că, într-o lume tot mai tehnicizată, mai perfecționată, dar, mai ales, înspăimîntător de egoistă, o revistă reprezintă, în primul rînd, un act de cultură.

Ea se vrea și un omagiu (postum, din păcate) adus primului poet pe care l-a dat Borca legendară, AUREL DUMITRAȘCU, și, spre

onoarea noastră, fost elev al acestui liceu.

În iulie 1990 îmi spunea că harisma scrisului i-a fost dăruită de Dumnezeu și, ca-n pilda talanților, el a folosit-o pentru bucuria semenilor și slujirea limbii române.

Mai mult decît orice, ne-am dori ca această revistă să nu fie doar un simplu mijloc de informare ci un CUVÂNT care zidește.

Deci, ... vivat, crescat, floreat!

prof. Cătălin COȘULA

SUB STELELE BORCII

Copiii Borcii, un dar al lui Dumnezeu și al Vaii Bistriței, aveau nevoie de "Biblioteca din Nord". Ceea ce generații anterioare de școlari, luminați de învățatura primită în liceul de sub stelele Borcii, am nazuit cu ardoare, în vremuri potrivnice, se împlinește la acest sfîrșit de mileniu, prin iscusița liceenilor, a

mentorilor de azi. Am credința că aceasta revista va fi un stîlp de lumina, un spațiu în care se va zidi continuu, un popas al spiritului, un freamăt de gînd neîntinat, de simțire și de fapta tinerească românească.

Gh. ȚIGĂU,
 fost profesor și
director al Liceului

INTERVIU

Elevii despre... o revistă școlară...

1. *O revistă a noastră, a școlii noastre înseamnă "nașterea unei stele la Liceul Boreca".*

(Mihai, a X-a)

2. *Un mini - Dicționar în care găsește tot felul de lucruri interesante care te duc cu gândul în lumea "Bibliotecii de Nord". Asta ar fi o revistă a noastră.*

(Maria, a X-a)

3. *Cîteva ore de lectură, cîteva minute de haz și talente tinere care abia așteaptă să fie descoperite.*

(Ana Maria Chihaia)

4. *O revistă școlară? O idee foarte bună pentru elevi și profesori, un alt mod de comunicare.*

(Mihai)

5. *O revistă școlară înseamnă foarte mult. Ar fi o mare satisfacție și de ce nu, o mîndrie pentru liceul nostru!*

(Ionuț, a XII C)

6. *O revistă este benefică tîlurilor liceenilor pentru că ea poate fi o ușă spre F.R.U.M.U.L.E.T.E. Ideea apariției unei reviste școlare, ar trebui inoculată tîlurilor școlitor.*

(Aura, X C)

Încerc să adun câteva gânduri despre poetul cu nume de metal prețios, Aurel Dumitrașcu și o fac cu greutate căci este foarte trist să vorbesc despre el la timpul trecut.

L-am cunoscut pe Aurel Dumitrașcu adolescent vesel și împătimit de lectură, l-am cunoscut pe tânărul debutant în revistă, l-am cunoscut pe fericitul debutant în volum. Nu mi-a fost elev, dar ne-a onorat (pe mine și pe membrii familiei mele) cu prietenia lui.

Timp de peste un deceniu a fost un prieten statornic și al membrilor Cercului literar (cerc pe care-l îndrum din 1970 și din care a pășit cu dreptul în lumea literară Radu Florescu) dar și al altor elevi ai școlii noastre. A împărțit acestor copii, timp de peste un deceniu, din prea plinul generosului, talentatului și sensibilului lui suflet.

Pentru elevii de azi, dar și de mine, de la Liceul nostru, voi evoca "cu colțul inimii" câteva amintiri despre poetul Aurel Dumitrașcu.

Prima amintire este dintr-o seară de decembrie 1983. Pe la orele 19,00 am primit vizita neanunțată a poetului. De obicei, își anunța vizitele pe care, în glumă, le-a împărțit în două categorii: "de lucru" și "cu prăjituri". Iubea prăjiturile cu frișcă dar vizitele "cu prăjituri" au fost puține. Cele "de lucru" au fost mai multe și-n acestea din urmă îl ascultam fascinați, fără să măsurăm timpul, prezentând o nouă apariție editorială, un poet sau un prozator. Era la zi cu toată literatura bună și curajoasă care se scria în anii lumină, dar - paradoxal - întunecoși.

La plecare ne dăruia sau ne împrumuta, după caz, volumul sau revista despre care tocmai discutasem.

Ei bine, vizita din noaptea de decembrie n-a fost nici "de lucru" nici "cu prăjituri". Transfigurat, poetul era foarte trist și tăcut, cum nu-l știam. I-am respectat tăcerea câteva momente, după care, cu greutate, a spus:

"- A murit domn' Nichita!

- Poate... încercăm noi.

- Nu e nici un poate. Mîine îl înmormîntează."

N-a mai scos nici un cuvînt. Îl diviniza pe poetul "Necuvintelor", și acesta din urmă îl respecta cu prietenia lui pe poetul nostru din Sabasa. Avusese bunătatea să-i vorbească lui Nichita Stănescu despre faptul că poezia sa e în sufletul multor elevi de la Borca. La fiecare întîlnire dintre cei doi, Nichita Stănescu nu uita să-i spună: "- Măi Auraș, transmite "pupi dulci" elevilor de la Borca și le urez să ajungă mari cît Eminescu."

Am crezut în talentul lui

La aproape un an de la această tristă întîmplare, în noiembrie 1984, elevii de la Borca au trăit un eveniment cu totul și cu totul deosebit: aveau oaspeți pe poeții Aurel Dumitrașcu și Daniel Corbu. Pentru mulți, acea zi de noiembrie va fi unică. Să fi înregistrat pe o bandă tot ce au spus atunci cei doi fericiți, căroro li se tipărise primul volum, ce mult ar fi însemnat astăzi!...

Norocul nu ne-a părăsit cu totul căci păstrăm de atunci câteva fotografii - e drept - alb negru, căci pozatul color încă nu pătrunsese la Borca.

Ne aflam la Școala veche, la activitate fiind prezent și profesorul Iliuța Nița, directorul de atunci al școlii și profesorul de biologie, un îndrăgostit de poezia lui Aurel Dumitrașcu.

Stăteam în apropierea sobei, ca la o șezătoare, căci iarna venise devreme ca și acum. Cei doi oaspeți ne-au purtat prin toată literatura actuală

românească și nu numai! S-a recitat cu voluptate, din ambele părți ale baricadei, din poezia celor doi distinși oaspeți, dar și din cea a Anei Blandiana, a lui Nichita Stănescu, Ioan Alexandru, Grigore Hagiu, Cezar Ivănescu, dar și din Leopold Sedar și Silvia Plate. Ne-au fost prezentați premiații cu Nobel pentru literatură din acel an și, dacă memoria nu mă înșeală, în mod special, Elias Canetti.

M-a impresionat în mod deosebit răbdarea și dragostea cu care Aurel Dumitrașcu și Daniel Corbu au ascultat creațiile elevilor noștri, I-au lăudat, i-au încurajat și le-au dăruit din poeziile lor în volume cu autograf.

O a treia amintire pe care o păstrez într-o tainică a inimii, este imaginea lui Aurel Dumitrașcu fericit cum nu l-am mai văzut niciodată. Este o imagine din ultima vizită pe care ne-a făcut-o însoțit de o zîină cu numele Dana. Era în iulie 1990. Doamne, cît era de fericit!!! Cuvintele sunt neputincioase ca să pot zugrăvi fericirea pe care poetul nostru o trăia.

Peste două luni AUREL DUMITRAȘCU pleca. Ce nedreptate! Cîte ar fi avut să ne mai spună! În autograful pe care mi l-a dat pe primul lui volum scris: "închinăciune, cu omagii mereu doamnei Lucia și domnului Constantin Cosula, oameni dragi sufletului meu, prieteni desăvîrșiți ai poeziei!"

I-am mulțumit atunci, îi mulțumim și acum și spunem tuturor aceluia care vor citi aceste rînduri că am crezut în talentul lui de la prima poezie pe care i-am citit-o.

Posteritatea îi va hotări locul în generația de poeți ai anului '80 din secolul XX.

Pentru noi, cei care i-am fost consăteni, prieteni și admiratori, cu pioșenie, spunem că este mare de pe acum.

Profesor
Lucia COSULA

APROAPE DE VACANȚĂ...

Mai credem în Moș Crăciun?

Îi purtăm un gând și anul acesta?

La un sondaj de opinie, în rândul elevilor, despre existența lui Moș Crăciun, aproape toți îl așteaptă.

Și iată cum:

1. Sigur, cred în Moș Crăciun. Dar mereu sunt îmbufnată că nu-mi aduce ceea ce-mi doresc de foarte mulți ani: o prietenă sau un prieten sincer. Și un gând: anul acesta poate aduce mai multe note bune domnilor profesori. Da, chiar că ar trebui ca Moșul să-și descarce tolba într-o clasă de-a XII-a.

(Marc Vasilica, XII C)

2. Da cred în Moș Crăciun și aș vrea să-mi aducă o mașină a timpului.

(Cecilia, XII C)

3. Dacă aș vrea să vină Moșul, aș vrea să apară așa peste vreo doi ani cu subiectele de la Bacalaureat.

(Gabriela, X C)

4. Moșu!...bătrîn? Da, cred în el! Dacă vine anul ăsta va fi cam sărac din cauza TVA-ului foarte mare care s-a restabilit la prețuri și la benzină că... deh, săniuța a cam ruginit...

(Mihai, X C)

5. Nu, nu cred în Moș Crăciun! Dar pentru cei care cred în el, să le aducă multă pace și liniște.

(Ana Maria, X C)

6. Da! Cred în Moș Crăciun! Poate vine și pe la mine, anul acesta! Iar dacă vine, printre alte daruri, ar trebui să fie și revista Școlii noastre.

(Mihăiță Geanina, X)

7. De ce n-aș crede în Moș? El, Moșul care străbate veacurile, pe deasupra norilor lăsînd cîte un pachetel la fiecare dintre noi. Cum trăsura sa nu s-a stricat cîtuși de puțin iar caii săi au rămas tineri, așteptați-l! Va întîrzia puțin dar sigur va veni!

(Aura, cls. a X-a C)

Interviu realizat de
Ileana AFLOAREI

GÂNDIND

"... și vom plînge puțin pentru noi și pentru ceilalți"
(Aurel Dumitrașcu)

Trece Poetul azi
la "Biblioteca din Nord"
fericit cu Retorica.
se uită prin voci
pălăvrăgește cu Noica
din cînd în cînd
îmi arată Secolul XX
și spune:
"Poți pleca, poți pleca...
semeni cu îngăduința
iluziei"!...

Liana RAREȘ

SATRAPIA

În peisajul generației optzeciste Radu Florescu este o voce singulară. Deși a debutat în 1982, Radu Florescu se detașează de experiențele post-moderniste ale confrăților săi.

Atmosfera morbidă, spaima de moarte, singurătatea și tristețea constituie singura realitate posibilă.

Unde am mai întîlnit un atît de obsedant sentiment al lehamitei? "Despre mine vorbească lehamitea.../ fiecare clipă a mea nu vestește nimic" spune el în primul poem.

Casa nu reprezintă nici refugiu nici siguranță, "din casa mea auzeam vuietul morții". Trupul nici el nu mai este semnul viului ("trupul meu de pămînt"),

Radu Florescu;
născut la 14 iunie 1961
la Borca.

Debut în revista
"Amfiteatru" în 1982,
membru al Uniunii
Scriitorilor din România.

Apariții editoriale:

"Poeme singure",
Junimea 1989;

"Camera liturgică",
Acțiunea, 1992.

ci semnul neputinței și al limitatului, purtător al unei memorii "adormite".

Radu Florescu nu-l uită pe Aurel Dumitrașcu, pe care-l omagiază într-un poem cu un titlu frumos: "Între cărți și oameni înalți": "într-o magazie de

lemnne fratele meu Aurel scria pe cerul albastru plîngînd".

Iată și poemul care dă titlu volumului, "Satrapia". Aș putea spune că "Satrapia" nu este un cuvînt, ci crează o atmosferă. "Pe cei pe care-i vedem, și pe toți cei pe care nu-i vedem/ pe cei care vin în urma noastră și nu mai au umbră/ care sălășuie sub chipul și asemănarea noastră/ ei bine pentru ei toți nu mai bat clopotele/ și nu se aud cîntece/ se spune că sînt locuitorii satrapiei oameni buni/ de nimic"

Poezia lui Radu Florescu este o lectură foarte plăcută datorită lirismului său.

MARTA, XII B

VISUL MEU PENTRU MOȘ CRĂCIUN

Printre fulgii zglobii, un zîmbet cald își face apariția nerăbdător parcă, să arate că mai există, că n-a pierit, că vrea să ne aducă, de undeva de departe, din lumea minunată a basmelor, numai bucurii și tot ceea ce este mai bun și mai frumos, asemeni unui suflet de copil.

... Te aștept cu drag, lîngă bradul meu frumos, îți spun o poveste sau o poezioară care poate te va încălzi puțin, fiindcă, numai tu poți, în asemenea clipe fericite să-mi asculți glasul nevinovat.

... Și dacă gerul îți va sta în cale și nu vei putea ajunge lîngă mine, lîngă bradul meu frumos, mă voi strădui să-ți scriu o mică scrisoare care, sper, va ajunge la timp. Și dacă vei avea timp s-o citești, vei vedea că este plină de dorințe și te rog să-mi îndeplinești

măcar una dintre ele, fiindcă tu ești bun, iertător și darnic. Așa că te rog să-mi aduci cînd vei veni, multe jucării, bomboane dar și cărți, deoarece, după cum îți voi spune, am învățat să scriu și să citesc.

... chiar dacă nu vei ajunge, eu tot te voi aștepta cu brațele deschise, poate într-un tîrziu, îți voi zări chipul blind printre fulgii zglobii.

... În noaptea sfîntă a Crăciunului, o fetiță își așterne dorințele pe o foaie de hîrtie.

... Poate este prea tîrziu sau poate prea devreme! Eu, totuși, te aștept.

**LA MULȚI ANI,
MOȘ CRĂCIUN!
LA MULȚI ANI!**

Diana Andreea, clasa I.

MOȘ CRĂCIUN ÎN OCHII COPILĂRIEI

Ninge..., ninge cu fulgi mari de zăpadă... E noaptea de Crăciun. Știu că toți copiii îl așteaptă. Cine este el? De unde vine?

Povestea mea, povestea lui începe așa:

Era o noapte frumoasă de iarnă și ninge..., ninge pe pământul adormit... și s-a născut Iisus, iar oamenii i-au adus multe daruri... da, așa trebuie să fi

fost..., apoi un Moș, bătrân, dar cu inima tânără în fiecare an a plecat cu daruri la copii. Și venea de undeva de departe... de la Polul Nord, cu plete și barbă albă, cu mantie lungă și roșie...

Și ninge..., ninge cu fulgi mari de zăpadă. Ninge... ninge peste sat și-n sufletul meu... E noaptea de Crăciun, toți copiii îl așteaptă. Cine este

El? De unde vine?

Și uite-așa se nasc povești, povestea mea, povestea ta, povestea noastră despre El...

Și ninge, ninge cu fulgi mari de incertitudini...

*Adrian
DIACONIȚA, clasa
a II-a*

În seara de Crăciun l-am întîlnit pe Moș Crăciun. Mantia lui roșie ajungea pe covorul

alb al zăpezii. Pe barba și pletele lui ninsese, iar ochii erau lucioși și calzi. Aș fi vrut să pot merge cu el, să-l ajut și să-mi spună povestea lui. Din acea seară am reușit să fiu mai bun, mai ordonat și speranța că și în acest an va veni, mă face să fiu fericit.

*Beniamin
BUZDUGAN, clasa
a II-a*

POEM TRIST PE FOND ROSU

Florile roșii mor încet în ferestre
tu mi nu spui acum că e seară
Eugrazitor de puțin Trădare sâmenii
dulcea pribegie a cârmii prin aer
ni attea propuneri pline de grație
până ni ridul noimii în capul cîntorș
rujul reginei pe glezna bufonului — iată
aceste tinuturi marasmul Laguna
convorbim

Emperecherea braștelor nu-i o problemă
de logică

în orice poveste cineva vinde măști
mari bucăți de jar se aud mizuniind
casa plînge totul pâlăste în nori
" - borbât nît numai din intîmplare,
puteam fi referit ca un turn"
pelerin în propria-ti casă
adică memoria se ascunde-n oglindă

prohibitor, ce-mi spuneați despre
voluntatea creierului cîvante de moarte?

- ni plouă -

soaptele, vezi, mult prea mult se lovesc
peste ceață ca niște datornici.

Aurel Junibrasu
1982

POESIS - POESIS - POESIS - POESIS

POEZII CU MOȘ CRĂCIUN

Într-o zi, pe înserat
Mama mi-a și arătat:
- Uite, colo un Moș Frumos!
Are barbă și palton,
Sanie cu zurgalăi.
- Cine-i mamă?
Că nu-l știu?

Moș Crăciun,
Din ani strabuni
Ce aduce la copii
Daruri multe, jucării.
- Mamă, tare-aș vrea
Să vină și-n casa mea.

Adriana Niculiță, clasa a II-a

Moș Crăciun, mi-au spus mai mulți
Vine de la Polul Nord,
Într-o sanie cu cai.

Tare-aș vrea ca-n acest an
Să-mi aducă un falnic brad
Și să-mi pună-n el podoabe.

Nu știu cum să-i mulțumesc
Dar voi fi ascultător
Voi munci și mai cu spor.

Mădălina Năstase, clasa a II-a

Copilul

Copilul era trist..., în sobă nu avea foc, pe masă nu avea nuci și sare... Plîngea încet spunînd o rugăciune. "Tatăl nostru care..." iar, la sfîrșit mai spuse: "Doamne, tare-aș vrea să vină și Moș Crăciun..."

Se ridică și aprinse o bucatică de luminare. Se duse la geam și privi... Să fie vis? Să fie realitate? Era Moș Crăciun - chiar El!!!

Și copilul spuse: "Doamne, îți mulțumesc!"

Îl mai privi puțin apoi dispăru... se întoarse spre lumina palidă răspîndită de luminare.

Nu, nu poate să creadă? Cîte minuni într-o singură noapte de Crăciun! - era un frumos brad împodobit, iar alături mere și nuci...

Simți căldura camerei, iar fericirea lui lumina întreaga căsuță...

*Ana Bogdan,
clasa a II-a*

ACEASTA-I ADEVĂRUL FIRESC

*iartă-mă pentru tristețea din ochi, iată-mă
pentru dumnezeul din mine
care îți bate la ușă
șoptește-mi ce adevăr să-ți ascund
nesfîrșit îmi e drumul precum nesfîrșită-i
uitarea
și nu sunt decît un pierdut anotimp o
stînsă culoare*

*dat poate în lume s-a și ascuns îndoiala
singura mea avere-i cenușa
acesta-i adevărul firesc
tu iartă-mă că invoc umilința
dar înserarea-i un cuvînt abolit
prin somnul meu zboară păsări
trupul meu nu-i o hartă pe care sălășluiesc
îngerii triști
nu m-a întreat nimeni dacă vreau sau nu
să mă nasc
și totuși mi-a fost dăruită o viață adevărul
își risipește puținul lui trup peste mine
îmi privesc atent toate măștile
și-s fericit ca și cum aș stăpîni peste lumi.*

Radu NICULIȚĂ

PLOAIA

Plouă.
Stropii fierbinți de sînge
îmi spală sufletul plin de
păcate.

*Magdalena NIȚUC
cls. a X-a C*

UN OM ÎN CĂUTAREA IUBIRII

În liniștea dintre noapte și zi, pe pămînt, undeva, singur și trist un om, cu ochii încinși de lacrimi caută între frunzele moarte iubirea pierdută sau cea pe care n-a crezut-o vreodată.

În zadar, în marea întunecată a nopții, caută, caută, bijbiie cu degetele pămîntul și nici măcar stelele nu-i luminează calea.

Singur... undeva, singur și trist. Poate așteaptă zorii, poate așteaptă soarele.

Singur... poate toamna își va strecura frunzele în sufletul lui.

Cine e omul? Oare ești TU? Oare sunt EU?

Un om în căutarea iubirii.

Să rizi? E greu să rizi... în suflet plîng lacrimi și le stinge speranța.

*Gabriela DOMINTE
cls. a X-a C*

S-F - ÎNTRE REALITATE ȘI FANTASTIC

Trăim într-o lume când radioul și televiziunea, cinematograful și benzile desenate se întrec prin acea sincronică avaluare de fenomene Science-Fiction, fără a nega existența unor cercuri nonconformiste, miraculoase ale universului.

Acest adevăr discutabil face să reflecte mentalitatea omului contemporan confruntat cu realitățile secolului XXI. Omul, aflat în pragul "erei cosmice" este tot mai preocupat de locul lui în univers. Pornind de la aspirațiile și spaimele dintotdeauna ale speciei umane și anume acea improvizație de aluzii vizând familiarizarea omului cu universul Necunoscut se anticipează problematica reevaluată actualizând recente date ale acestei științe, dar, totuși, nelăsându-ne total dominați de ea.

S.F-ul pune accent pe navele spațiale, civilizații războinice, tolerante, raționale, cu care trebuie să vezi viața în "alb" adică tratatele de pace și în "negru" războiul.

Aceasta sumar, la o primă întâlnire în cercul S.F. al elevilor, dar câte doctrine nu zac și acum pe rafturile învechite ale bibliotecilor S.F, nefiind scoase la lumină de nimeni.

Fanii clubului S.F. se întrunesc săptămânal pentru a-și împărtăși părerile, pentru a discuta. Și iată

cum părerile lor pornesc și se coagulează pornind de la lectură, film, benzi desenate, de la întrebări. Interviewați, fanii au răspuns la câteva întrebări:

1. Credeți că oamenii de știință greșesc când abordează subiectul OZN și eventuala venire a extraterestrilor în anul 1947?

- Nu, nu cred a fi o greșală. Dimpotrivă, este o abordare interesantă a acestui subiect!

Manuela

- Bineînțeles că nu! Au existat și există dovezi remarcabile chiar dacă majoritatea neagă acest lucru. Universul este plin de enigme!

Vasilica

2. Ce știți despre OZN și cum vă explicați acest termen?

- Obiect extraterestru care zboară cu un fel de roțițe și lingurițe, care în atingere cu solul provoacă incendii.

Saftei Ionel

- Satelit, rachetă, rotundă cu scărișoare și gemulețe...

Dsăcălescu V.

- Mișto! mie mi-ar place, sunt interesante.

Ana Maria

3. Credeți că Triunghiul Bermudelor este un fenomen real?

- Da. Am auzit foarte multe lucruri despre acest loc. Primul fenomen a fost dispariția unui avion!

Ana Maria

4. Credeți că extraterestrii vin din galaxia noastră?

- Din altă galaxie. Și cred că au o civilizație foarte avansată.

Stanciu C.

5. Considerați că omenirea va ajunge la acel stadiu de civilizație din Star-Trek?

- Pe aproape! Ba chiar la fel dar nu într-un viitor foarte apropiat!

Sergiu Turcu

- De ce nu? La început, oamenii nu credeau că vor ajunge pe Lună și iată c-au ajuns.

Manuela T.

- Speranța și practica este consolarea omului.

S.C.

6. Credeți într-o relație a omului cu un android? O relație de comunicare?

- Da, ar putea fi o relație însă nu una oarecare.

T.E.

- Dar însă e același lucru, ca între om și o mașină super dotată - adică o relație profesională.

A.P.

- Cum să nu se poată? În pauzele de serviciu l-ai invita la restaurant, l-ai servi cu energie, sau mai știi, cu un "cola". Și dacă mai e izolat și cu cabluri și firicele, o... ce chef de șurubăreală...

Cristi

Așadar... ce minunat începe filmul Star Trek: "Spațiul, ultima frontieră."

Și pe când realitatea cuceririi acestei ultime frontiere? Și după aceea?

Manuela TUDOSIA
Vasilica ANDRIEȘ,
cls. a VIII-a

DUMNEZEUL DE LÎNGĂ NOI

O biserică este o "Casă a Domnului", un loc al devenirii creștine și al urcușului duhovnicesc; o biserică (mai ales una a cărei vîrstă se măsoară în secole) este o istorie vie, o Patrie în miniatură.

Biserița de lemn din satul Fărcașa, de pe valea Bistriței, îndreptățește întru totul această afirmație.

În locul numit Surducul Rusului, dintre case și brazi, la întâlnirea de cer și pămînt, biserița se dezvăluie privirii. Gîngășa a construcției impresionează în primul rînd prin dimensiunile ei miniaturale; 11,50 m lungime, 4 m lățime, 10 m înălțime.

Biserița cu hramul Cuvioasei Paraschiva este executată cu măiestrie, în cel mai curat stil moldovenesc, pe trunchiul căruia s-au altoit cu deplin succes, ușoare influențe ale arhitecturii din Nordul Transilvaniei, pridvorul și turnul - clopotniță.

Tocmai aceste influențe (pe care le găsim la toate bisericile vechi de lemn de pe valea Bistriței) sunt dovada statorniciei în credință a poporului român și a precarității granițelor cu care imperiile au încercat să-i separe pe români.

În anul 1760, îl aduce în Transilvania pe generalul Bukow, în dorința de a termina odată pentru totdeauna cu românii ortodocși și de a-i trece la Unirea cu Roma. Biserici și mănăstiri ortodoxe se năruie sub obuzele tunurilor; preoții satelor sunt alungați sau uciși; creștini cucernici sunt bătuiți în fața sătenilor pentru a le servi de exemplu celorlalți. Unii români ortodocși transilvăneni își părăsesc pămînturile și casele, își strîng bruma de avere și trec la frații lor de limbă și credință din Moldova. O parte din ei se opresc pe valea Bistriței. La bisericile în stil moldovenesc întîlnite aici le adaugă

(cu prilejul restaurărilor) elemente din locurile de unde tocmai veniseră, pentru a-și mai ostoi dorul.

Pridvorul și turnul - clopotniță i-au fost adăugate biseriței din Fărcașa (ce dănuia de cîteva secole) în anul 1774, așa cum mărturisește inscripția de pe

strană. Acoperișul înalt, croit în patru ape are pante repezi și streășina proeminentă și subliniază fiecare element în parte; altarul, absidele și camera pătrată a clopotelor. Deasupra pronaosului și naosului se afla cupole sferice, altarul fiind boltit semicilindric; cupolele sunt realizate din panouri și scindurele legate între ele cu limba și unuc și imbinat într-un schelet de nervuri curbe. Motivele

picturale sunt reprezentate de romboide, cercuri concentrice și rozate (acestea din urmă fiind și pirogravate).

Biserița continuă și un inestimabil tezaur de icoane, unele pictate pe sticlă (din medii ardelenesti), altele devenind o originalitate deosebită și un pronunțat specific local în realizare. Din 1895 nu s-a mai slujit în această biseriță, fărcașenii construind alta mai mare, cu hramul Sfîntul Nicolae.

U l t i m a restaurare a biseriței datează din 1951, după această dată devenind muzeu.

Din 1990 pînă în 1995 în biserița răsună din nou cîntări de slavă înălțată lui Dumnezeu. Este perioada în care fărcașenii, prin contribuția lor și truda fără preget a părintelui paroh. G.

Țăpuc sîlesc la realizarea unui nou lăcaș de rugăciune, lucru realizat cu ajutorul bunului Dumnezeu în 1995.

De atunci, biserița de lemn a rămas din nou o bijuterie de sfîntă Taină, o mărturie peste timp a speranței și rugăciunii, izvorite din sînge, sudoare și disperare.

prof. C. COȘULĂ

REMEMBER - AUREL DUMITRAȘCU

Era în 1987. București. Umblam cu Aurel prin magazine. El era scîrbit și-mi spunea că i se pare stupid să facem cumpărături. Obiectele nu-i spuneau nimic în afara strictei lor necesități. Eram împreună, dar singurătatea lui era atît de sfîșietoare, încît mă simțeam și eu rău. El era i n d r ă g o s t i t nebunește de o fată

din Iași. Fără ea, Bucureștiul nu mai reprezenta nimic pentru el. Ne-am dus și am văzut "Morometii" în regia lui Stere Gulea. "Memorabil" a spus el. Am vorbit despre Victor Rebengiuc și despre Cocoșilă - Gheorghe Dinică. Se inseninase. Era chiar bucuros. I-am spus-o. Mi-a răspuns că pentru el bucuria nu-i decît un

simțămînt superficial, inconsistent. Suporta greu orice bucurie și se "rușina" cînd îi era prea bine și poate că vocația lui reală era impasul.

Kierkegaard avea cîteva vorbe despre care Aurel spunea că i se potrivesc: "il cherche toujours une issue et ne trouve toujours qu'une entré, par ou il rentre en lui meme."

IOLANDA L.

DRUMUL PESTE OCEAN...

CORESPONDENȚA DIN MICHIGAN - AMERICA

Otilia și Gigi Alexa sunt o familie de ingineri pe care viața i-a purtat pe șantierul hidroenergetic din Borca.

Otilia a predat câțiva ani limba engleză la liceul nostru. În anul 1993 s-au stabilit în apropiere de Detroit, SUA. Dar distanțele nu pot opri un gând bun, venit de departe, caci dorul de țară, de prieteni, îi îndeamnă să ne scrie lungi și interesante scrisori. Odata cu ideea înființării revistei noastre școlare le-am propus să fie corespondenții noștri de peste ocean. Otilia este amatoare să ne relateze lucruri interesante, de aceea, dragi cititori, va propunem să trimiteți redacției noastre ce ați dori să știți de acolo, din lumea "tuturor posibilităților".

Pentru primul număr al revistei noastre, Otilia Alexa ne relatează câte ceva despre modul de organizare a școlilor din SUA.

Să-i dăm, deci, cuvântul:

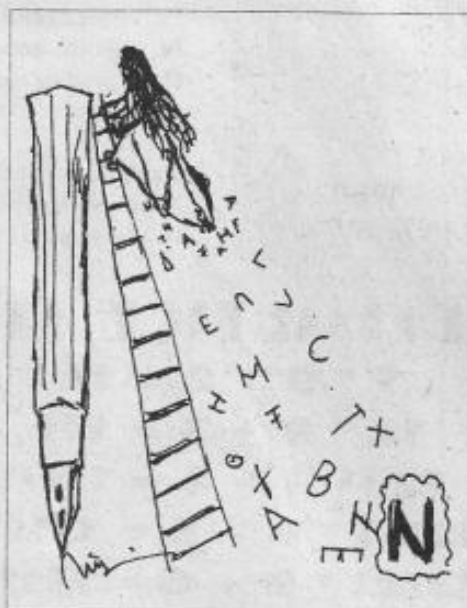
"În SUA funcționează școli publice de stat și școli particulare.

ȘCOLILE PUBLICE, unde nu se plătesc taxe, sunt împărțite ca la noi.

Clasele I - IV formează **ELEMENTARY SCHOOL**, cu program de la ora 8,30 la ora 12,30, avînd o pauză de masă de o jumătate de oră și alta de studiu în școală, tot de o jumătate de oră.

Clasele V - VIII - formează **SENIORY SCHOOL** cu program de la 7,00 la 15,30. Elevii au o pauză de masă de 1 oră și una de studiu de o jumătate de oră.

În Liceu (HIGH SCHOOL) - disciplinele de studiu sunt la alegere. Liceanul are dreptul să-și aleagă cinci obiecte de studiu pe care le poate duce pînă la sfîrșit sau să le schimbe pe parcurs. În această alegere nu există nici o restricție, astfel că un elev poate

opta, de exemplu, pentru muzică și educație fizică pe toată perioada liceului, sau, dacă vrei să te faci frizer, alegi doar disciplinele care au legătură directă cu această meserie.

Comparînd cu școlile de la noi, din România, pot spune că elevii români primesc mult mai multe cunoștințe, formîndu-și o cultură mai vastă.

Nu e de mirare că mulți tineri americani nu știu unde este Europa, cu atît mai puțin, România.

ȘCOLILE PARTICULARE - sunt considerate cele mai bune dar taxele anuale, circa 10.000 dolari, depășesc cu mult

veniturile unor americani. Totuși, pentru aceste școli se fac lungi liste de așteptare, peste 5 ani, uneori, de cum se naște copilul este înscris la o astfel de școală.

Tot cu caracter privat sunt și școlile catolice, în stil european, cu program mai strict, cu uniforme și teme pentru acasă.

Elevii vin și pleacă de la școală cu autobuzul.

Învățămîntul de toate gradele este benevol astfel că sunt mulți analfabeți.

De exemplu, ei au urmat un curs de calculatoare și marketing în ideea de a găsi un serviciu mai bun. Unul din colegii mei, din părinți arabi, proprietarii unei benzinării și a unor magazine, abia știa să scrie și să citească. Părinții nu l-au dat la școală, ci l-au inițiat de mic în bussines-ul familiei. Știa doar ceea ce avea nevoie pentru ca afacerile să meargă bine.

Totuși, pentru cei care caută o slujbă și nu au o afacere proprie sunt necesare cunoștințe mai largi. Cînd te duci la un interviu pentru a obține un "jos", prima întrebare este ce program (limbaje) cunoști pentru computer.

Aici, încă de la grădiniță, copiii lucrează pe calculator.

*Cu drag,
Otilia*

NEW BALTIMORE
MICHIGAN, SUA

PAGINA MATEMATICIENILOR DISTRAȚI

PĂCALIȚI...

1. Când 4×5 fac 20?

(Când numerele nu sunt scrise în baza 10)

2. Se scrie VII (șapte) cu cifre romane. Să se ia un singur băț și să se așeze astfel ca să obținem I în loc de VII.

(Se ia ultimul I și se pune sus, orizontal, în continuarea lui V, așa încît să obținem radical din $1 = 1$).

ȘTIȚI CA:

Teorema lui Pitagora nu a fost descoperită de Pitagora? Această teoremă a fost luată de el de la babilonieni. Deci, ar trebui să i se spună teorema babiloniană.

CHIORBEJA, cls. a XI-a

GHIȚITORI PE TEME DE CHIMIE ȘI FIZICĂ

O găsești precis în toate

Fără ea nici că se poate

Nici un gust n-are mîncarea

Cine-o fi? O fi chiar...

Într-un laborator de chimie

Lucrează două fete. Ce fac ele și cum se numesc?

Mihaela BEJAN (a VIII-a B)

MATEMATICA DE VACANȚA

TEST NASA

Fie următoarele 16 propoziții:

1. Sunt cinci oase în șir.

2. Englezul stă în casa roșie.

3. Spaniolul are un câine.

4. Japonezul fumează Pall-Mall.

5. Rusul bea ceai.

6. Dacă stai cu fața la case, cea de culoarea fildeșului e în dreapta celei verzi.

7. În casa din mijloc se bea lapte.

8. Norvegianul stă în prima casă.

9. Casa vecină cu a norvegianului este albastră.

10. Vecinul englezului fumează Chesterfield.

11. În casa galbenă se fumează Camel.

12. Vecinul celui care fumează Chesterfield are o vulpe.

13. Vecinul celui care fumează Camel are un cal.

14. Cel care fumează Benson bea oranjadă.

15. În grădina casei celui care fumează Marlboro sunt melci.

16. În casa verde se bea cafea.

Considerind toate aceste propoziții adevărate, puteți spune:

A. - Cine bea apa?

B. - Cine are o zebra.

CURIOZITĂȚI ARITMETICE ALE NUMERELOR

$$1 * 9 + 2 = 11$$

$$12 * 9 + 3 = 111$$

$$123 * 9 + 4 = 1111$$

$$1234 * 9 + 5 = 11111$$

$$12345 * 9 + 6 = 111111$$

$$123456 * 9 + 7 = 1111111$$

.....

$$123456789 . 9 + 10 = 111111111$$

$$9 . 9 + 7 = 88$$

$$98 . 9 + 6 = 888$$

$$987 . 9 + 5 = 8888$$

$$9876 . 9 + 4 = 88888$$

$$98765 . 9 + 3 = 888888$$

$$987654 . 9 + 2 = 8888888$$

$$9876543 . 9 + 1 = 88888888$$

$$98765432 . 9 + 0 = 888888888$$

$$4321 . 9 + 5555 = 44444$$

$$54321 . 9 + 66666 = 555.555$$

$$654321 . 9 + 777777 = 6.666.666$$

$$7654321 . 9 + 8888888 = 77.777.777$$

$$87654321 . 9 + 99.999.999 = 888.888.888$$

CHIORBEJA cls. a XI-a

PATRICIA KAAS - în rochie de stradă și fără machiaj

A fost suficient un singur cîntec "Mademoiselle chante le blues" pentru ca o necunoscută pe nume Patricia Kaas, fiica unui miner, născută în NE Franței să devină la 20 ani o artistă adulată de public. Între timp, Patricia a făcut cariera mondială, fiind aplaudată de la Moscova pînă la New York, fără a uita să adăugăm, desigur, și Brașovul cu "Cerbul de aur".

Iată-o fără nici un

comentariu într-o mărturisire care o definește: "Sunt foarte timidă. Cînd am venit la Paris nu stăpîneam bine franceza. A fost dificil. Acasă și cu prietenii mei conversam în germană. Sunt păreri potrivit cărora ceea ce cînt eu nu este la înălțimea vocii mele. Dar eu asta sunt. Foarte simplă. Nu am un vocabular dezvoltat. Dacă nu simt textele cîntecelor, nu pot să le interpretez.

Am fost comparată cu Piaf, dar eu am spus-o întotdeauna

că Piaf era Piaf și că nu pot fi comparată cu ea...

Oamenii cei mai simpli sunt cei mai mari cum a fost Yves Montand sau cum este Aznavour. Nu am respect pentru cei cu nasul pe sus. Este de fapt vina anturajului care le spune toată ziua că ei sunt cei mai mari. Cum mă consider? Nici frumoasă, nici urîta. Cel mai bine, însă, mă simt pe scenă.

Magdalena CĂRJĂ,
XII B

AR FI CULMEA...!

"Sa latre căței de... usturoi"

"Sa încolțească o sămînta de... vorba..."

"Sa meargă fasolea... oloagă"

"Sa dai peste un... bob - zabava"

"Sa consumi morcovi de la șosea"

"Sa găsești într-un mar, un șimbure de adevăr"

"Sa slabească... ardeiul grăș"

"Sa scoți o măsea din... gura Humorului"

"Sa fii nascut de-o matusă"

"Sa saruți o gura de... canal"

În țară au apărut multe cluburi de parașutism, în diverse localități. Au apărut și indicatoare rutiere specifice: "ATENȚIE LA PARAȘUTE!"

A DESCOPERI MUZICA TEHNO

... asta nu se ascultă, asta se tropăie. Este făcută pentru a se agita, a se balansa, a se legăna, de preferință, în jurul unei mulțimi vesele luminată de proiectoare

În sensul strict al cuvîntului, muzica tehno nu este muzică, este mai curînd un mediu sonor pentru dans. Important este ritmul care, în general marchează 120 bătăi pe minut. Singurele vedete de gen sunt di-djayurile care au animat seriile numite visătoare în locuri adesea surprinzătoare și păzite secrete pînă în ultimul moment; antrepozite, cave, aeroporturi.

În tehno sunt o multime de stiluri diferite; "ambient", "calm și melodic", "agresiv", "acidulat" - mixtura bizarelor unde trimițînd spre timpul care accelerează bătăile cardiace.

Dar nu uitați niciodată... tehno este... DANSUL.

Elena GAFIȚA, XII-B

DE-ALE LUI BULĂ...

Bulă se întoarce de la școală plîngînd, amărît:

- Mama, eu la școală nu mă mai duc, nu mă mai duc!

- Da de ce puiul mamei?

- Nu mă mai duc chiar deloc! Copiii mă bat cu bulgări, mă scriu cu cretă pe spate, ... îmi pun piedică, nu mă mai duc și gata!...

- Ba trebuie să te duci la școală!

- Nu mă mai duc!

- Ba ai să te duci, din două motive foarte importante: unul: ai 27 de

ani și al doilea, ești DIRECTORUL ȘCOLII!

Bulă iar vine de la școală plîngînd:

- Acum chiar că nu mă mai duc la școală. Colegii mei rîd de mine că am dinții prea mari.

- Vai, dragul mamei, dar nu-i adevărat! Nu-i adevărat! Nu vezi ce frumos ești și ce dințuci mărunți și frumoși ai... numa' nu mai plînge! Nu mai plînge, Bulă, că zgîrii parchetul.

ȘTIATI CĂ:

- Dacă purecii ar lumina ca licuricii, Craiova ar semăna (pe timp de noapte) cu Las Vegas?

- Ca să infiltrezi un bec ai nevoie de cinci olteni: unul stă pe masa și ține becul iar patru învîrt masa (în sens orar)?

- Ca să facă o fîntînă, oltenii sapă un șanț lung apoi se chinuie să-l ridice în picioare?

- Începînd cu vîrsta de 3 ani, copiii oltenilor sunt plimbați prin beci cu roaba ca să se-nvețe să mergă cu metroul?

- Oltenii au inventat laptele praf? Le-a înghețat laptele și ei l-au dat pe răzătoare.

- Olteanul poartă cămașa în pătrățele ca atunci cînd îl mîncă în spate, să poată striga:

- Aglaie! scarpină-mă la G6.

A.F.

A A A A
C C C C
E E E E
T T T T
O O O O
L L L L
B B B B
I I I I
B B B B